

Fratelli tutti

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb un estil propi, de la vida i per a la vida, el sant pare Francesc ha regalat a l'Església i a tota la humanitat la seva nova encíclica, *Fratelli tutti*. En escollir el nom de Francesc, ja expressava que el *Poverello* d'Assís seria l'inspirador personal per al seu nou servei a l'Església i al món. El sant de l'evangelí sine glossa, de la fraternitat, de la pobresa, del càntic de les criatures, de «pau i bé», l'ha motivat, doncs, una vegada més, per al seu magisteri universal.

No hi pot haver fraternitat universal sense posar en el centre de tota realitat humana i social els marginats

La nova encíclica té com a tema central la fraternitat universal i l'amistat social. Les reflexions pontifícies enriqueixen la Doctrina Social de l'Església, no pas canviant-la, sinó perllongant aquelles realitats profundes que té i que en aquests moments prenen més relleu. A Francesc, en *Fratelli tutti*, no el mou res més que la fidelitat a l'Evangeli de Jesucrist. Ell li dona sempre un accent clar: no hi pot haver fraternitat i amistat universals sense posar en el centre de tota realitat humana i social els abandonats, els malalts, els rebutjats, els darrers. Hi ha actitud més evangèlica que aquesta?

La proposta que brolla de la present encíclica és oberta a tots els homes. La fe cristiana no té pas una proposició per a uns quants i prou. El seu missatge sempre és universal, i la forma de vida que hi germina és la d'una humanitat, d'una societat que lluiti per pensar i gestar una germanor sense fronteres i una amistat social que, des del diàleg, el perdó i la pau, abasti tots els homes, sense

diferències, vivint la unitat en la diversitat. Amb l'Evangeli en el cor no hi ha cap altra manera d'entendre les relacions entre les persones.

En la reflexió pontifícia ocupa un lloc central la paràbola del bon Samarità (Lc 10,35-37). Després d'una profunda i realista visió de la societat actual —un món en què es remarca de manera preocupant l'individualisme, l'oblit del «nosaltres», el rebuig de les persones, l'increment dels conflictes—, aquesta pàgina evangèlica convida a viure l'autèntica humanitat: fer-se proïsme del qui està a la vora del camí, malferit i abandonat. L'amor actiu envers els altres, la sortida d'un mateix, són els únics camins de vera humanitat.

Dues coses clares ens diu Francesc i que fonamenten la fraternitat i l'amistat social: la caritat és infosa per Déu en el nostre cor (cf. núm 91); «els creients pensem que, sense una obertura al Pare de tots, no hi ha raons sòlides i estables per a la crida a la fraternitat» (272).

